

VAT stał się wymagalny z chwilą ustanowienia prawa zabudowy, to jest przed wykonaniem owych usług, jeżeli w chwili ustanowienia prawa zabudowy znane są wszystkie istotne elementy przyszłego świadczenia, a w szczególności jeżeli usługi, jakie mają zostać wykonane, zostały precyzyjnie określone, zaś wartość owego prawa można wyrazić w pieniądzu, co ustalić winien sąd odsyłający.

- 2) W okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w których transakcja nie miała miejsca między osobami powiązаныmi w rozumieniu art. 80 dyrektywy 2006/112, co jednakże winien ustalić sąd odsyłający, art. 73 i 80 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu takich przepisów krajowych jak przepis mający zastosowanie w sprawie głównej, w myśl którego podstawą opodatkowania transakcji, w ramach której całość wynagrodzenia stanowią towary lub usługi, jest wartość rynkowa tych towarów lub usług.
- 3) Artykuły 63, 65 i 73 dyrektywy 2006/112 są bezpośrednio skuteczne.

(¹) Dz.U. C 13 z 14.1.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto — Portugalia) — Grande Área Metropolitana do Porto (GAMP) przeciwko Comissão Directiva do Programa Operacional Potencial Humano, Ministério do Ambiente e do Ordenamento do Território, Ministério do Trabalho e da Solidariedade Social

(Sprawa C-579/11) (¹)

(Fundusze strukturalne — Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 — Kwalifikowalność terytorialna — Realizowanie inwestycji współfinansowanej przez Unię Europejską z miejscowości położonej poza kwalifikującymi się regionami przez podmiot mający siedzibę w takiej miejscowości)

(2013/C 46/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grande Área Metropolitana do Porto (GAMP)

Strona pozwana: Comissão Directiva do Programa Operacional Potencial Humano, Ministério do Ambiente e do Ordenamento do Território, Ministério do Trabalho e da Solidariedade Social

Przy udziale: Instituto Nacional de Administração, Sindicato dos Quadros Técnicos do Estado, Instituto Superior de Ciências, do Trabalho e da Empresa, Instituto do Desporto de Portugal

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Administrativo e Fiscal do Porto — Wykładnia art. 174, 175 i 176 TFUE, art. 5 — 8, 22, 32, 34, 35 i 56 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25) oraz rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 roku w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) (Dz.U. L 154, s. 1) — Interwencje strukturalne — Finansowanie przez Unię — Programy operacyjne — Kwalifikowanie wydatków — Wspólna klasyfikacja jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS)

Sentencja

Przepisy prawa pierwotnego Unii dotyczące spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby inwestycja współfinansowana przez Unię była realizowana z miejscowości położonej poza regionami kwalifikującymi się przez podmiot mający siedzibę w takiej miejscowości, pod warunkiem że inwestycja ta będzie w sposób docelowy i identyfikowalny skierowana do kwalifikujących się regionów.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Republika Słowacka) w dniu 15 października 2012 r. — SKP przeciwko Jánowi Bríli

(Sprawa C-460/12)

(2013/C 46/20)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SKP

Strona pozwana: Ján Bríla

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w przedmiotowej sprawie, które nie pozwalają sądowi krajowemu orzekającemu w przedmiocie przedawnionej wierzytelności przedsiębiorcy wobec konsumenta na uwzględnienie przedawnienia z urzędu, również w wypadku kiedy od konsumenta żąda się spełnienia świadczeń wynikających z niedozwolonych postanowień umownych?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca, to czy wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd jest zobowiązany poinformować z urzędu konsumenta o przysługującym mu uprawnieniu do podniesienia zarzutu przedawnienia wierzytelności przysługującej wierzycielowi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15 t. 2, s. 288.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd vo Svidníku (Republika Słowacka) w dniu 19 października 2012 r. — Pohotovosť, s.r.o. przeciwko Miroslavowi Vašucie

(Sprawa C-470/12)

(2013/C 46/21)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd vo Svidníku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pohotovosť, s.r.o.

Strona pozwana: Miroslav Vašuta

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ [z dnia 5 kwietnia 1993 r.] w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w

związku z art. 47 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi, takiemu jak art. 37 ust. 1 i 3 Egzekucyjnego porządku, który nie pozwala na uczestnictwo stowarzyszenia ochrony praw konsumentów w postępowaniu egzekucyjnym w charakterze interwenienta?

- 2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie brzmi, iż powyższy przepis nie jest sprzeczny z prawem [Unii], to czy wykładni art. 37 ust. 1 i 3 Egzekucyjnego porządku należy dokonywać w ten sposób, iż przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy w oparciu o art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 [rzeczonej dyrektywy] przyznał stowarzyszeniu ochrony praw konsumentów status interwenienta w postępowaniu egzekucyjnym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 9 listopada 2012 r. — Walter Vapenik przeciwko Josefowi Thurnerowi

(Sprawa C-508/12)

(2013/C 46/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca odwołanie: Walter Vapenik

Strona pozwana i druga strona postępowania odwoławczego: Josef Thurner

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia WE nr 805/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie jedynie do umów między przedsiębiorcą jako wierzycielem a konsumentem jako dłużnikiem, czy też wystarczy, aby przynajmniej dłużnik był konsumentem, co oznaczałoby, że przepis ten znajduje zastosowanie również do roszczeń kierowanych przez jednego konsumenta przeciwko innemu konsumentowi?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. L 143, s. 15).